

- **rozbieżności między wersjami językowymi umów o unikaniu podwójnego opodatkowania (wyrok NSA z 27.04.2018, II FSK 1370/16; wyrok WSA w Szczecinie z 19.05.2021, I SA/Sz 820/20, nieprawomocny) – dr hab. Wojciech Morawski prof. UMK**

wyrok NSA z 27.04.2018, II FSK 1370/16

1. Art. 11 ust. 1 u.p.o. w wersji angielskiej zawiera klauzulę beneficial owner. Zatem wbrew stanowisku skargi kasacyjnej, przepis ten należy odczytywać w ten sposób, iż odnosi się on do "uprawnionego odbiorcy".

2. Zauważenia wymaga, że polski prawodawca usunął rozbieżność treści art. 11 ust. 1 pomiędzy dwiema wersjami językowymi dokonując, obwieszczeniem Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 20 listopada 2017 r. o sprostowaniu błędów (Dz. U. z 2017 r., poz. 2177), sprostowania w polskim tekście Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Szwecji w sprawie unikania podwójnego opodatkowania [...] art. 11 ust. 1

Najważniejsze fragmenty uzasadnienia

Rozstrzygnięcia wymaga, czy organ interpretacyjny i Sąd pierwszej instancji zasadnie uznali, iż w tej sytuacji obowiązujący jest tekst umowy w języku angielskim.

Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego stanowisko Sądu pierwszej instancji i organu jest prawidłowe. Słusznie Sąd powołał się na art. 33 ust. 1 Konwencji wiedeńskiej oraz art. 30 u.p.o., jako że w przepisach tych przewidziano rozwiązanie takiego problemu, jak występujący w rozpoznanej sprawie, tj. gdy występuje rozbieżność pomiędzy wersją umowy sporządzoną w dwóch lub więcej językach. Pierwszy z przepisów stanowi, że jeżeli tekst traktatu został ustalony jako autentyczny w dwóch lub więcej językach, ma jednakową moc w każdym z nich, chyba że traktat postanawia lub strony uzgodniły, iż w przypadku rozbieżności określony tekst jest rozstrzygający. Zgodnie zaś z art. 30 u.p.o. w przypadku rozbieżności przy interpretacji rozstrzygający jest tekst angielski. W świetle przytoczonych przepisów nie powinno budzić wątpliwości, że w przypadku umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Szwecji w sprawie unikania podwójnego opodatkowania ze względu na rozbieżność pomiędzy treścią jej art. 11 ust. 1 w wersji polskiej i szwedzkiej, obowiązująca jest angielska wersja językowa umowy. Strony tej umowy postanowiły bowiem, że rozstrzygający jest tekst angielski.

Art. 11 ust. 1 u.p.o. w wersji angielskiej zawiera klauzulę beneficial owner. Zatem wbrew stanowisku skargi kasacyjnej, przepis ten należy odczytywać w ten sposób, iż odnosi się on do "uprawnionego odbiorcy".

Zauważenia wymaga, że polski prawodawca usunął rozbieżność treści art. 11 ust. 1 pomiędzy dwiema wersjami językowymi dokonując, obwieszczeniem Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 20 listopada 2017 r. o sprostowaniu błędów (Dz. U. z 2017 r., poz. 2177), sprostowania w polskim tekście Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Szwecji w sprawie unikania podwójnego opodatkowania [...] art. 11 ust. 1 poprzez zastąpienie wyrazów: "Odsetki, które powstają w Umawiającym się Państwie i są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane tylko w tym drugim Państwie" wyrazami: "Odsetki, które powstają w Umawiającym się Państwie, których rzeczywistym beneficjentem jest osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, podlegają opodatkowaniu tylko w tym drugim Państwie.". Obwieszczenie zostało wydane na podstawie art. 18b ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. Nr 39 poz. 443, ze zm.), który to przepis stanowi, iż błędy w umowie międzynarodowej polegające na niezgodności między wersjami językowymi, w których umowę sporządzono, błędy w tłumaczeniu umowy międzynarodowej na język polski polegające na niezgodności tłumaczenia z umową międzynarodową w języku obcym, w którym umowę sporządzono, oraz błędy w oświadczeniu rządowym dotyczącym tej umowy prostuje, w formie obwieszczenia, minister, który występował z wnioskiem o ogłoszenie tej umowy w dzienniku urzędowym. Prawodawca polski wydając obwieszczenie na podstawie przytoczonego art. 18b przyznał, że treść art. 11 ust. 1 u.p.o. w polskiej wersji językowej była błędna. Jakkolwiek dokonane przez Ministra Spraw Zagranicznych sprostowanie pozostaje bez wpływu na wynik niniejszej sprawy, warte było

odnotowania, celem wykazania, iż intencją stron umowy nie było pominięcie w art. 11 ust. 1 u.p.o. klauzuli beneficial owner.

Prezentowane powyżej stanowisko nie stoi w opozycji do przepisów Konstytucji RP. Skarżący uważa, iż przez wzgląd na treść art. 27 Konstytucji (stanowiącego, że w Rzeczypospolitej Polskiej językiem urzędowym jest język polski) przepisy obowiązujące w Polsce powinny być interpretowane w oparciu o ich polskie brzmienie. Pomija jednak treść art. 91 ustawy zasadniczej, który stanowi, że ratyfikowana umowa międzynarodowa, po jej ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, stanowi część krajowego porządku prawnego i jest bezpośrednio stosowana. Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Szwecji w sprawie unikania podwójnego opodatkowania jest umową ratyfikowaną, ogłoszoną Dzienniku Ustaw, zatem stosownie do postanowień art. 91 ust. 1 Konstytucji, przepis art. 30 tej umowy powinien być stosowany. Jak już wcześniej wskazano, nakazuje on w przypadku rozbieżności stosować tekst angielski.

wyroki WSA w Szczecinie z 19.05.2021, I SA/Sz 820/20, nieprawomocny)

1. Także art. 31 konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów nie może stać powyżej art. 27 Konstytucji RP. Wskazuje on jak należy interpretować traktaty, ale zdaniem Sądu nie może on wywierać skutków na niekorzyść podatnika w sporze pomiędzy jedną stroną traktatu (konwencji) a nie będącym jej stroną podatnikiem, podczas gdy interpretacja art. 11 konwencji w wersji polskiej z 2013 r. nie pozostawia wątpliwości co do jego treści.

2. Nie ma podstaw by wymagać od polskiego podatnika, aby mając w 2013 roku do dyspozycji opublikowane w Dzienniku Ustaw polskie brzmienie konwencji znał i badał – nawet opublikowane w tej samej pozycji Dziennika Ustaw - szwedzką, a następnie także angielską wersję konwencji.

Najważniejsze fragmenty uzasadnienia

Natomiast zasadniczym i pierwotnym przedmiotem sporu w sprawie było objęte to, czy Spółka polska w 2013 r. była zobowiązana zastosować się do brzmienia wersji polskiej art. 11 konwencji polsko-szwedzkiej, która wówczas nie zawierała wymogu posiadania przez spółkę szwedzką statusu rzeczywistego właściciela odsetek, czy też w celu ustalenia możliwości zastosowania art. 11 konwencji polsko-szwedzkiej, Spółka polska zobowiązana była w 2013 r. do samodzielnej weryfikacji i porównania treści jej postanowień w polskiej i szwedzkiej wersji, a w konsekwencji także angielskiej wersji językowej oraz do zastosowania się zgodnie z przepisem art. 30 konwencji polsko-szwedzkiej do jej wersji angielskiej – a w efekcie czy Spółka polska była zobowiązana jako płatnik do pobrania i zapłaty zryczałtowanego podatku dochodowego od osób prawnych.

Wskazać zatem należy, że w 2013 roku art. 11 ust. 1 konwencji polsko-szwedzkiej stanowił, iż odsetki, które powstają w Umawiającym się Państwie i są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane tylko w tym drugim Państwie. Przepis ten w polskiej wersji językowej opublikowanej w Dzienniku Ustaw nie nawiązywał do posiadania przez osobę której wypłacane są odsetki posiadania statusu "rzeczywistego beneficjenta". Dopiero w dniu 20 listopada 2017 r. w drodze obwieszczenia Ministra Spraw Zagranicznych sprostowano błędy w polskiej wersji konwencji i wprowadzono do art. 11 ust. 1 wymóg posiadania przez osobę której wypłacane są odsetki statusu "rzeczywistego beneficjenta".

Zdaniem Sądu stanowisko organu, iż wobec podatnika organy miały prawo zastosować art. 11 ust. 2 konwencji polsko-szwedzkiej w odniesieniu do podatku za rok 2013 w angielskiej wersji językowej - jest błędne.

Sąd w tym względzie podziela stanowisko wyrażone w prawomocnym wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 14 lutego 2013 r. sygn. akt III SA/Wa 1814/12, którego zasadniczą tezę, istotną również dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy zaakceptował

Naczelny Sąd Administracyjny w oddalającym skargę kasacyjną wyroku z dnia 23 czerwca 2015 r. sygn. akt II FSK 1431/13.

Trafnie wskazano w powyższym wyroku WSA w Warszawie, że przede wszystkim stronami umów międzynarodowych są państwa jako podmioty prawa międzynarodowego. Obywatele, a także inne podmioty występujące w charakterze podatników, informację o treści obowiązujących przepisów prawa będących źródłem ich uprawnień i obowiązków, czerpią z tekstów aktów prawnych opublikowanych we właściwych im organach promulgacyjnych. W przypadku umów międzynarodowych jest to Dziennik Ustaw. Językiem urzędowym obowiązującym w Polsce jest język polski – co wynika z art. 27 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Zatem posługując się wyłącznie tym językiem obywatel (podatnik) powinien móc załatwić wszelkie swoje relacje z państwem (jego organami). W tym też języku obywatel (podatnik) winien być zapoznawany z obciążającymi go obowiązkami i przysługującymi mu prawami.

Organy państwowe nie mają żadnych podstaw prawnych, aby wymagać iżby obywatel (podatnik) władał językiem obcym w celu zapoznawania się z obowiązującymi go przepisami prawa sporządzonymi w języku innym niż polski.

Organy podatkowe nie mogą też wymagać, aby obywatel polski (podatnik) zapoznawał się z treścią obowiązujących go przepisów prawa polskiego w języku obcym i na własną rękę ustalał brzmienie tych przepisów, poszukiwał tego brzmienia, czy też dokonywał tłumaczeń innych niż opublikowane we właściwym organie promulgacyjnym, zawierającym urzędowe tłumaczenie przepisów wynikających z umów międzynarodowych sporządzonych w języku innym niż polski język urzędowy. Rzeczą państwa, działającego poprzez właściwe organy, jest zadbanie o prawidłowość opublikowanego w Dzienniku Ustaw tłumaczenia obcojęzycznej umowy międzynarodowej, konwencji traktatu itp. To państwo, a nie obywatel dysponuje w tym zakresie właściwymi środkami.

W ocenie Sądu niedopuszczalna jest sytuacja, gdy każdy obywatel (podatnik) polski byłby zmuszony badać prawidłowość opublikowanego w Dzienniku Ustaw urzędowego tłumaczenia treści umowy międzynarodowej, korzystając czy to z własnej znajomości języka obcego, czy to z tłumaczenia dokonanego przez tłumacza przysięgłego. Skutkiem takiego działania byłoby uzależnienie treści przepisu od poziomu znajomości języka obcego przez podatnika lub tłumacza oraz ich umiejętności wykorzystania tej znajomości do przetłumaczenia specyficznego tekstu aktu prawnego. Z tych samych względów niedopuszczalne jest również korzystanie z tłumaczenia własnego organu czy też dokonanego przez tłumacza przysięgłego przez poszczególne organy podatkowe. Akceptacja działania organów podatkowych, polegającego na samodzielnym tłumaczeniu aktu czy też zleceniu tłumaczowi przysięgłemu przetłumaczenia treści postanowienia umowy międzynarodowej na użytek konkretnego postępowania, w rezultacie mogłaby prowadzić do sytuacji, że w tym samym momencie i na terenie całego kraju dany przepis prawa mógłby mieć niejednakowe (różne) brzmienia.

W ocenie Sądu obywatel (podatnik), który zapoznał się z określoną treścią przepisu prawa opublikowanego w stosownym trybie i we właściwym organie promulgacyjnym, tym samym dokonał wszelkich aktów staranności wymaganych, aby uchronić się przed skutkami zastosowania zasady ignorantia iuris nocet, opartej na domniemaniu powszechnej znajomości należycie opublikowanego prawa. Uczyniwszy powyższe obywatel (podatnik) może - w poczuciu bezpieczeństwa - zastosować się do treści opublikowanych przepisów.

Jest to jeden z podstawowych standardów państwa, znajdujący odzwierciedlenie nie tylko w Konstytucyjnej zasadzie państwa prawnego (art. 2), z której wywodzona jest zasada pewności prawa, ale też przekładający się na zasadę prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie do organów podatkowych, ustanowioną w art. 121 § 1 O.p. (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 21 stycznia 2009 r. sygn. akt I GSK 231/08).

Zdaniem Sądu w relacji państwo - obywatel (podatnik) niedopuszczalne jest obciążanie tego ostatniego negatywnymi skutkami ewentualnych błędów popełnionych przez organy państwowe przy publikacji tekstów umów międzynarodowych, w tym przy sporządzaniu tłumaczenia tekstów autentycznych.

Jak wskazał natomiast NSA w przywoływanym wyroku II FSK 1431/13, nie budzi zastrzeżeń konstatacja, że organy podatkowe nie mogą wymagać, aby podatnik "zapoznawał się z treścią

obowiązujących go przepisów prawa polskiego w języku obcym i na własną rękę ustalał brzmienie tych przepisów, poszukiwał tego brzmienia czy też dokonywał tłumaczeń innych niż opublikowane we właściwym organie promulgacyjnym, zawierającym urzędowe tłumaczenie przepisów wynikających z umów międzynarodowych sporządzonych w języku innym niż polski język urzędowy". Identyczny pogląd wyraził WSA w Warszawie w wyroku z 7 lipca 2009 r. sygn. akt III SA/Wa 101/09. Powyższe stanowisko należy bez wątpienia w pełni podzielić.

Sądowi znane jest orzecznictwo sądów administracyjnych, także przywołane przez organ na poparcie jego stanowiska – jednak Sąd całkowicie nie podziela poglądów nakładających na polskiego podatnika obowiązek badania szwedzkiej, czy następnie angielskiej angielskiej wersji konwencji polsko-szwedzkiej.

Sąd nie może też zgodzić się na wywodzenie obowiązków polskiego podatnika z Konwencji Modelowej OECD czy też Komentarza do niej (wbrew jednoznaczemu w 2013 r. brzmieniu polskiej wersji art. 11 konwencji polsko szwedzkiej) – albowiem Konwencja Modelowa nie jest źródłem prawa, nie była też opublikowana w Dzienniku Ustaw, a nawet nie jest powszechnie dostępna, tak samo jak Komentarz do niej. Stanowi ona jedynie wzorzec bilateralnej umowy w sprawie unikania podwójnego opodatkowania dochodu i majątku, co nie oznacza że wszystkie umowy zawarte z wykorzystaniem jej jako wzorca są identyczne. Przede wszystkim bowiem, jak wskazano wcześniej, podatnik nie był zobowiązany do stosowania się w 2013 roku do Konwencji Modelowej OECD lecz konkretnego przepisu konwencji polsko-szwedzkiej. Konwencja Modelowa OECD nie stanowiła w niniejszej sprawie źródła prawa, lecz stanowił go art. 11 konwencji polsko-szwedzkiej obowiązujący polskich podatników w wersji polskiej.

Także art. 31 konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów nie może stać powyżej art. 27 Konstytucji RP. Wskazuje on jak należy interpretować traktaty, ale zdaniem Sądu nie może on wywierać skutków na niekorzyść podatnika w sporze pomiędzy jedną stroną traktatu (konwencji) a nie będącym jej stroną podatnikiem, podczas gdy interpretacja art. 11 konwencji w wersji polskiej z 2013 r. nie pozostawia wątpliwości co do jego treści.

Podkreślić także należy, że art. 30 Konwencji polsko-szwedzkiej nie może być wykorzystany przez polskie organy podatkowe przeciwko polskim podatnikom. Jest to jak trafnie zauważyła Skarżąca, przepis który ma rozstrzygać ewentualne spory między stronami umowy – tymi zaś są Umawiające się Państwa. To w sporze między Królestwem Szwecji a Rzeczpospolitą Polską rozstrzyga wersja angielska przepisu. Art. 30 Konwencji i angielska wersja art. 11 Konwencji nie może natomiast decydować na niekorzyść podatnika w sporze na linii polskie państwo – polski podatnik – także wobec treści art. 27 Konstytucji RP. Nie ma wątpliwości, że w hierarchii aktów prawnych wynikającej z art. 91 Konstytucji RP ratyfikowana umowa międzynarodowa stoi ponad ustawą i jest stosowana bezpośrednio, jednak ponad umową międzynarodową stoją zapisy Konstytucji RP, ta zaś w art. 27 jednoznacznie stwierdza, że w Rzeczypospolitej Polskiej językiem urzędowym jest język polski.

Przyjęcie, że podatnik musi - mimo istnienia opublikowanej w Dzienniku Ustaw polskiej wersji językowej - badać wersję angielską konwencji, a organ podatkowy może określać zobowiązanie podatkowe wybierając wersję angielskojęzyczną przepisu - na niekorzyść podatnika, zamiast niewątpliwej treści polskiej wersji językowej konwencji – mimo, iż również ten organ podatkowy powinien posługiwać się językiem polskim - stoi zdaniem Sądu w rażącej sprzeczności z wskazanym art. 27 Konstytucji RP. Tymczasem Strona była w 2013 r. polskim podatnikiem - spółką prawa polskiego. Tylko na marginesie wskazać należy, iż z akt sprawy wynika, że w organach Spółki zasiadali polscy obywatele. Te same osoby reprezentowały Spółkę przy zawieraniu umów pożyczek. Nawet gdyby jednak osobami tymi byli cudzoziemcy, to Spółka nadal była spółką prawa polskiego i polskim podatnikiem, działającym w Polsce, który miał prawo, jak wskazano wyżej, kierować się opublikowanym w Dzienniku Urzędowym tekstem konwencji w języku polskim.

Tym samym zgodzić należy się ze Skarżąca, że organ naruszył przepisy prawa materialnego, w tym art. 26 ust. 1 i ust. 3 w związku z art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 u.p.d.o.p. i art. 11 i art. 30 konwencji polsko-szwedzkiej poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że w 2013 r. Skarżąca miała obowiązek badać obcojęzyczną wersję konwencji polsko-szwedzkiej i zastosować jej wersję angielską, powyższym naruszono także art. 27 Konstytucji RP.

Niezależnie od powyższego Sąd zauważa, że na stronie 20 zaskarżonej decyzji znajduje się autorytatywne stwierdzenie organu, iż zdanie "Ränta, som härrör från en avtals Slutande stat

och som betalas till person med hemvist i den andra avtalsslutande staten, beskattas endast i denna andra stat om personen i fråga har rätt till räntan", w tłumaczeniu na język polski oznacza: "Odsetki powstałe w Umawiającym się Państwie i wypłacane rezydentowi drugiego Umawiającego się Państwa podlegają opodatkowaniu tylko w tym drugim Państwie, jeżeli dana osoba jest uprawniona do odsetek". Nigdzie nie wytłumaczono na jakiej podstawie organ uznał, że "porównanie polskiego i transkrypcja szwedzkiego brzmienia art. 11 ust. 1 konwencji prowadzi do wniosku, iż niewątpliwie dochodzi do rozbieżności przy interpretacji postanowień tej konwencji, bowiem nie jest oczywiste czy dla braku opodatkowania odsetek wypłaconych przez podmiot polski konieczne jest posiadanie statutu rzeczywistego odbiorcy tych należności czy taki status jest zbędny".

Polski organ wypowiada się (porównując powyższe wersje) tak jakby posiadał specjalną wiedzę i swobodę w posługiwaniu się zarówno językiem szwedzkim jak i angielskim, gdy na posiadanie wiedzy specjalnej w powyższym zakresie nie przedstawia żadnych dowodów. Zdaniem Sądu wobec powyższego zasadny był zarzut Strony, iż organ naruszył art. 122, art. 180, art. 187 § 1 O.p. poprzez ustalenie znaczenia szwedzkiej wersji tekstu art. 11 Konwencji polsko-szwedzkiej bez urzędowego tłumaczenia na język polski oraz wydanie w oparciu o powyższy dowód zaskarżonej decyzji.

Tymczasem nawet Sąd rozpoznający sprawę nie jest w stanie stwierdzić i zweryfikować, co oznacza zdanie "Ränta, som härrör från en avtalsslutande stat och som betalas till person med hemvist i den andra avtalsslutande staten, beskattas endast i denna andra stat om personen i fråga har rätt till räntan" i czy było ono w 2013 odmienne niż ówczesne polskie brzmienie odpowiedniego przepisu konwencji w języku polskim. Tym bardziej nie sposób wymagać tego od stosującego się do zapisów konwencji polskiego podatnika – a takim niewątpliwie była w 2013 polska Spółka.

Konkludując, nie ma podstaw by wymagać od polskiego podatnika, aby mając w 2013 roku do dyspozycji opublikowane w Dzienniku Ustaw polskie brzmienie konwencji znał i badał – nawet opublikowane w tej samej pozycji Dziennika Ustaw - szwedzką, a następnie także angielską wersję konwencji.

Przepisy

KONSTYTUCJA RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 2 kwietnia 1997 r

Art. 9 Rzeczpospolita Polska przestrzega wiążącego ją prawa międzynarodowego.

Art. 27 W Rzeczypospolitej Polskiej językiem urzędowym jest język polski. Przepis ten nie narusza praw mniejszości narodowych wynikających z ratyfikowanych umów międzynarodowych.

KONWENCJA WIEDEŃSKA O PRAWIE TRAKTATÓW sporządzona w Wiedniu dnia 23 maja 1969 r.

Artykuł 33

Interpretacja traktatów, których autentyczny tekst został ustalony w dwóch lub więcej językach

1. Jeżeli tekst traktatu został ustalony jako autentyczny w dwóch lub więcej językach, ma jednakową moc w każdym z nich, chyba że traktat postanawia lub strony uzgodniły, iż w przypadku rozbieżności określony tekst jest rozstrzygający.

2. Wersja traktatu w języku innym niż jeden z tych, w których tekst został ustalony jako autentyczny, będzie uważana za autentyczną tylko wówczas, gdy traktat tak postanawia lub strony tak uzgodnią.

3. Przyjmuje się domniemanie, że wyrazy użyte w traktacie mają to samo znaczenie w każdym z tekstów autentycznych.

4. Z wyjątkiem wypadków, w których określony tekst zgodnie z ustępem 1 jest rozstrzygający, gdy porównanie tekstów autentycznych wykazuje różnicę w znaczeniu, której nie usuwa zastosowanie artykułów 31 i 32, należy przyjąć znaczenie, które przy uwzględnieniu przedmiotu i celu traktatu najlepiej godzi te teksty.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 20 listopada 2017 r.

o sprostowaniu błędów

Na podstawie art. 18b ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. poz. 443, z 2002 r. poz. 1824, z 2010 r. poz. 1395 oraz z 2011 r. poz. 676) w polskim tekście Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Szwecji w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu, podpisanej w Sztokholmie dnia 19 listopada 2004 r. ², w art. 11 ust. 1 zamiast wyrazów "Odsetki, które powstają w Umawiającym się Państwie i są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane tylko w tym drugim Państwie." powinny być wyrazy "Odsetki, które powstają w Umawiającym się Państwie, których rzeczywistym beneficjentem jest osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, podlegają opodatkowaniu tylko w tym drugim Państwie."

Konwencjamiędzy Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Szwecji w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu,
podpisana w Sztokholmie dnia 19 listopada 2004 r.

Sporządzono w Sztokholmie dnia 19 listopada 2004 r., w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim, szwedzkim i angielskim. W przypadku rozbieżności przy interpretacji rozstrzygający jest tekst angielski.

Wyroki powiązane

Polska wersja ważniejsza:

Wyrok NSA z 23.06.2015, II FSK 1431/13

Obca wersja ważniejsza

Wyrok NSA z 2.02.2012 r. II FSK 1398/10
Wyrok NSA z 10.11.2015 r., II FSK 2225/13,
Wyrok NSA z 26.07.2017 r. II FSK 1866/15,
Wyrok NSA z 27.04.2018 r., II FSK 1370/16
Wyrok NSA z 23.04.2019, II FSK 1432/17

Wyroki mniej jednoznaczne

Wyrok NSA z 3.12.2009, II FSK 917/08

Wyrok WSA w Warszawie z 10.03.2008, III SA/Wa 2230/07

Wyrok WSA w Warszawie z 11.07.2013 r., III SA/Wa 374/13

Wyroki TS UE

Wyrok TS UE z 11.12.2007 r., *Skoma-Lux sro v Celní ředitelství Olomouc* C-161/06